

Iuděk adámek

skleněné objekty / kresby

25. 5. — 26. 7. 2013

galeriezet

Město Velká Bystřice

luděk adámek patří k osobitým příslušníkům severomoravské umělecké obce a zcela se vymyká jakémukoli zařazování do přesně vymezeného stylu. narodil se 30. 8. 1958 v hornoslezském jeseníku, ale chlapecká léta prožil níže pod opačnou stranou hor v uličkách moravského šternberka na okraji úrodné roviny hané. v době jeho mládí bylo pro chlapce z naprosté většiny rodin prakticky nemožné absolvovat jakoukoli školu výtvarného zaměření bez ohledu na osobní kvality, a tak podvědomě zvolil snadnější, ale delší cestu k naplnění životní dráhy volbou odborného učiliště uničovských strojíren. roku 1976 se vyučil oboru slévač a právě zde objevil krásu tvárného železa, tvrdost ušlechtilé oceli i lesk barevných kovů, jež se, jak uvidíme dále, měly stát jeho příštím osudem. k jejich výtvarnému ztvárnění se však musel doslova prokousat sám vlastní pílí, nápadem a možná na štěstí mimo tlak svazující školské rutiny. na učilišti získal první zkušenosti s užitím kovů i dovednost a zručnost v jejich tvarování či spojování a mnoho z praxe využil začas i v příbuzné práci s přetavovaným sklem. od roku 1980 se od původního oboru odchýlil a začal získávat další zkušenosti ve vazačské a svářečské profesi. podobně jako dřív i zde se nadále seznamoval s neohrazenými možnostmi skvělé hmoty. ve stejném období však věnoval každou volnou chvíli též zcela odlišným, zdánlivě běžným, leč pozoruhodným materiálům, výrobě ručního papíru, který pokrýval pravidelnými obrázky z razítkových barev, a tvořil rozměrné barevné grafiky črtáním svazky mnohobarevných náplní propisovaček. dotkl se též uměleckého řemesla, když obohatil svůj program o stovky kouzelných figurek zpěváků, námořníků, tamborů či baletek z lakovaného dřeva. začala vznikat i modelovaná polychromní sochařská tvorba. zásadní částí jeho projevu však zůstávala

neobyčejně zajímavá a půvabná drobná kovová plastika ze sítek, kuliček, kroužků a trubiček, jak dílna dala.

životním zlomem se stal rok 1996. tehdy se vydal stejně statečně jako tvrdohlavě riskantní cestou umělce na volné noze, vždyť i výtvarník živ jest chlebem. podobně jako jeho další kolegové opustil někdy až zběsilý ruch, hluk a pach ulic i nedostatek soukromí města, třebaže musel rezignovat na značnou část pohodlí. vyměnil je za poklid, čistý vzduch a strmé svahy nízkého jeseníku. domovem i ateliérem či skladem hotových i nedokončených předmětů i zásob materiálů se mu stala rozměrná chalupa v starobylé huzové ukryté v zelených kopcích nad šternberkem. každý návštěvník zde najde skvělé přijetí a především jedinečnou možnost nahlédnout do tajemství autorovy dílny, do říše experimentů, myšlenek, vnučení i jedinečné, poctivé, pečlivé a houževnaté práce. seznámíte se s klasickou konzervací kovů či pokovováním, ale i s alchymii křemene, s neobvyklými postupy či úpravami skla pískováním, leháním (tvarováním) či technikou fusing, tepelným zpracováním či spékáním skelné hmoty.

v druhé polovině 90. let již najdeme autora zcela zaujatého spojováním poctivého tvrdého a houževnatého kovu, méně i ušlechtilého dřeva či chladné textury kamene s jiskřivou krásou skla. umělecké předměty nezřídka vycházely a mnohdy dál vznikají ze staletého mužského fenoménu, schovat a uložit vše, co by se mohlo jednou hodit. na nádherné věci od plastických vitráží po nádoby začal původně užívat střepy ze skláren, fragmenty rozbitých částí výrobků z mléčného skla, náhodné nálezy rozbitých sklenic, váz či krásně smaragdově zelených nebo usedle hnědých pivních lahví, jež většinou spojuje kovovými švy. nové kvality se tak dostává zdánlivě překážejícím a neupotřebitelným zlomkům a úlomkům, jež se dosud povalovaly zapomenuty na prašných dvorcích či náhodných hromadách přehlédnutelného

odpadu a možná úpěnlivě léta čekaly na slavnost znovuzrození. podle potřeby přetavuje ve speciální píccie fragmenty stejných i různobarevných skel do nových tvarů a barevných kombinací mnohdy až nezvykle velkých, jako u masivní jednolitě desky zahradního stolu. autor upozorňuje také na další rozměr myšlenky s tím, že „řád používá... věci, které nesou paměť z dřívějšíka.“ typickým rysem luďka adámka zůstává talent přetvářet věci běžné, všední, odložené či zapomenuté v snivé umělecké kompozice. vedle předmětů, jejichž účelem je pouze zkrásnit a prozářít prostory interiéru, vytváří i věci praktické, avšak vždy veskrze líbezné. věci, jež vznikají jako vitráže, jsou častěji naprosto specifické díky své trojrozměrnosti. vzhledem k tomu, že převahu prací výtvarník vlastně staví jako architekturu, nazývá je objekty. vznikají tak vedle volné plastiky běžně použitelné dózy, hravé podnosy, číše či vázy, lucerny nebo pokojové lampy a vše až neuvěřitelně pevné, přes svou jemnost a zdánlivou křehkost těžké a stabilní jako jiné součásti interiéru. na rozdíl od sériových komerčních výrobků je každá jeho práce vždy přesvědčivě originálním výtvarným dílkem stejně jako stínidla lamp silně připomínající secesi ve stylu proslulého a dosud adorovaného amerického skláře luise tiffanyho. stopy vitráže vycítíme i v malbě posledních let. člověku se až zatočí hlava nad překrásnými plochými barevnými vitrážemi výplní dveří nebo oken, někdy s výrazně hýřivými tóny, jindy jen jemně odstíněné.

fascinuje vrstvenými skly seřazenými do plošných obrazů či geometrizujících plastik, jež se při postupujícím prosvícení paprsky v průběhu dne neustále mění a svítí až neuvěřitelnými variacemi. snad nejsilněji působí značně rozměrné abstraktní skleněné kombinované plastiky zavěšené nebo stojící volně v prostoru interiéru i exteriéru. zvláště umístění v plenéru odhalí v jas slunečných dní a na pozadí

zelené hradby přírody vysoké kvality odvážných a zcela ojedinelých moderních plastik. obrovitý žlutavý list s jemným zeleným žilkováním, modré oko, asi symbol boha otce, skleněný sloup a jiné nezvyklé tvary nemají obdobu. ani zde nikdy nechybí humorná nadsázka. šíří jako vše z jeho dílny radost, úsměv a pohodu. nemalou část mnohostranného díla tvoří dál též drobná figurální tvorba, výhradně kovové plastiky nahrazují nyní častěji kombinované tvary fantastických tukanů, andělů s drobnými dělenými křídly, najdeme tu škorpióna, blýskavého roháče s jiskrně barevnými krovkami z barevných sklíček či fantastické ptačí lidi jakoby inspirované rytinami z útesů velikonočního ostrova.

s luďkem adámkem se setkáváme na desítkách hojně navštěvovaných samostatných či společných výstav v širokém okruhu galerií, kde bývají jeho práce vždy středem zájmu. adámkovy užité práce najdeme též v řadě odvážných realizací, jež můžeme uvést jen ve skromném výběru. nalezneme je například v pražském hotelu clarion, zdobí přerovskou i uničovskou lékárnu, motorest u letiště v bohuňovicích, olomoucké gymnázium či pivovar v české třebové. své práce instaloval i v německu (stumpe) a pro řeholníky řádu německých rytířů zpracoval krásné heraldické vitráže. autorovy práce se staly součástí řady soukromých sbírek v české republice, ale též v německu, rakousku, anglii, holandsku a francii. další zabloudily až do zámořských uměleckých sbírek v kanadě i usa.

v tvůrčí práci výtvarníka nalézáme dokonalé zvládnutí tvaru, znalost rozměrné škály technik a nesmírně šikovné ruce. nad vším vládne doslova sršící fantazie a úžasný cit a vtip. je člověkem, co přetváří všední věci v krásné a sváteční s úctou a pochopením. v neobyčejné technice nejednou souzní se zářícími barvami štíhlých oken a roset gotických katedrál nebo renesančních paláců. je radost s ním hovořit o čemkoli, je neobyčejně sympatickým, vstřícným a duchaplným člověkem s naprosto nevyčerpatelnou pokladnicí nápadů.

mgr. Jiří Karel

luďek adámek

30. 8. 1958 narozen v jeseníku
1976 vyučen slévačem
v letech 1963–1980 žije ve šternberku,
1980–2000 v uničově,
od roku 2000 žije a tvoří v huzové
vystavuje od roku 1982
autodidakt

kontakt

bydliště: Huzová 244
mobil: 608 579 986
e-mail: ludek.adamek@glassart.cz

galeriezet

zámecké náměstí 775, velká bystřice 783 53
galeriezet@velkabystrice.cz
www.galeriezet.cz | tel.: +420 774 818 153